

הוֹשֵׁעַ

(פואימה)

* ג

בְּחַג-הָאָסִיף, בְּעֶצְרַת
בְּמִסְבֵּי-מִקְדָּשׁ נְעֻרָךְ,
לְכָבוֹד שְׁנֵי מְלֹאכֵי-מִצְרַיִם,
לֵיל תְּעֻלּוֹמוֹת וְאוֹרֵי-חַג.
לֹא נִרְאָה סֵהַר בְּסוֹפֵי-חֹדֶשׁ,
כּוֹכָבִים בָּאוּ בְּעֵבֵי-שְׁחֹר;
וּתְשׁוּאוֹת כָּל הָעַם מִקְצָה
אֶפְלָה אֶפְסָה כְּרָךְ.
אֵךְ לְאוֹר־הָאוֹרִים שָׁם הִתְאַדָּמוּ,
עַל יַד שְׁלֹחֲנוֹת בְּרֹאשׁ-הַהָר,
פְּנֵי רַבִּים, קְרוּאֵי מִשְׁתֵּה-שְׁמָנִים,
בָּם שׁוֹעִים רְמֵי-מַעֲלָה,
וּבְרֹאשׁם – פְּנֵי-הַמֶּלֶךְ קְמוּטִים
וְזָקְנוֹ, זְרָקָה שִׁיבָה בּוֹ:
לִימִינוּ – פֶּה־רֹאשׁ אֲמַצְיָה
בְּצַנִּיף-הַשֵּׁשׁ, פֹּז מְשֹׁר;
לְשִׁמְאֵלוֹ – מְלֹאכֵי-מִצְרַיִם
כְּשֵׁנֵי חֲרָטְמִים, פְּנֵי-הַקֶּלֶף,
אֲרָבִים, כְּמִקְלוֹת דְּקֵי-רָגֶל. –
הִתְהַלְּכוּ שְׁמוּעוֹת, זֹרְעוֹת חֵיל,
עַל גִּמְר מְגִי אֲשׁוּר עָלָה.
כְּבָר בָּא קוֹל שְׁאוֹנוֹ עַד חֲמַת,

(*) עיין „ביתר“, הכרך הקודם.

וְנִהְיֶה מוֹבָאֵי נִשְׁמָע...
 וְיִהְיֶה דְבַר-אֵל מִבְּשַׁר רַע
 בְּקִדְרוֹת-עָבִים זוֹ עַל רֹאשׁוֹ.
 וְהוֹשֵׁעַ, מִדֵּי שָׁח בְּצַל
 אֶת בְּנֵי-הַשּׁוֹעִים רַעִיו, הַבֵּיט
 עַל הַמְּלֹאכִים, פְּנֵי-הָרִז
 כַּפְסִילִים קוֹפְאִים לְאֵין תְּנוּעָה –
 אִז לְרֹאשׁוֹנָה תִפְעַר פֶּה
 לְעֵינָיו, כְּמוֹ לְאוֹר הַבְּרֶק.
 פִּי-תִהְיֶה לְרִגְלֵי הָר, הַשְּׂאוֹל,
 מִרֹאשׁ הָהָר בְּהַ יִפְלוּ כָלָם,
 כְּעַם כַּפְהֵן וְכִשְׂר:
 וְהִנֵּה הֵט – מִשְׁעַנַּת קִנָּה
 בְּיָדָם – צוֹנְחִים, צוֹנְחִים חֵיש...

מִחֲצַר-מִקְדָּשׁ, לְנִגְהַ אֹרִים,
 חֲרִישִׁית זְמֶרָה נִשְׂאָה
 וְצִלְלִים, נוֹשְׂאֵי לְפִידִים
 בִּידֵיהֶם, וְעוֹ שָׁם בְּפֶד.
 לְקַצֵּב קוֹל הַזְמֶרָה נְעוֹ
 בְּטוֹרִים שְׁנַיִם, אֲטִיִּים:
 בְּיַד יְמִינָם – לְפִיד בּוֹעֵר,
 בְּשִׁמְאֵלָם – מִטָּה, כְּמַעַר-אִישׁ.
 כֹּה טוֹרֵי כְתָנִים, מִשְׁחִירִים
 בְּבִגְדֵי-שָׂרָד, אֵט צָעֵדוּ
 עַדִּי הִגִּיעוּ אֵלַי בְּמָה
 בְּאַרְגָּמָן-דָּם מִתְנוֹסְסָה
 בְּתוֹךְ – בְּצַל אֲשֶׁרָה רָמָה,
 דְמוֹת מַעַר-אִישׁ עֲנָקִי, חַד.
 וְעַל הַבְּמָה, קִרְנָיו זָהָב
 מְצַפּוֹת, יַעֲמַד פֶּר חֵי,
 לְמִזְבֵּחַ אֶסוֹר בְּעִבּוֹתָיִם,
 עֲטוּפִים כָּלָם צִיצֵי-צָחוֹר.
 הַכְּתָנִים עַל-פֶּר הַקִּיפוֹ

שבע פעמים, סביב פה.
בהקר זמרה כמו מארץ,
חרישית ומעוררה.
והגה, פעדת ברבורים,
מלבינות-דמות, בשמלות-שש
מאחד תאי-דביר נבעו
ונעו כה לקצב-שיר
בסוף, שני טורי קדשות זקופות —
אלי הבמה, עין-הדם.
ביד ימין — לפיד בווער;
בשמאלן — זהב גביע יין-
לבנון, שוקק, כמו בקצפו
לקצב-זמרה יחמר.
הקדשות דומם פר הקיפו
שבע פעמים, סביב פה,
בהקר זמרה כמו מארץ,
חרישית ומעוררה.
ותלהט מחולת-המחנים,
ברקדם זה לעמת זה.
מכתרת פרחי-זר, אז תצא
דמות אלה נאוה, ורדת-שד
ובטנה — פערמת-חטים
בחגורת-שש, וחוללה
מחול עשתרת, אשר-ערנה
לבעל בראשית בוא סתו,
בהיות אור-זהב עוד מחמם,
אך עצב מתוק פקר בלב...
ומן הפהנים אל מכתר,
פשמש יוצא מני עב,
לקראתה רקד — דמות הבעל
החסון, שזוף, חשוף-גו
אין-מום, וחגורה על חלציו.
הזמרה עלתה ונלהבה;
ולגה הלפידים בלטו.

בָּדָם אֲדָמוֹת, עֵינֵי-פֶר.
וְכִי, בְּצֵל הָאֲשֶׁרָה, בְּעַל
וְעִשְׂתָּרֶת, בְּרִקְדָם, כָּרְעוּ
עֵיפֵי-לֶהֱט, וְחִגּוֹרְתָהּ
מֵעַל חִלְצִיָּה נִשְׁמָטָה, —
בְּהֶמוֹן הוֹרְמוֹ הַלְפִידִים
וּגְבִיעֵי-יַיִן נִשְׁכּוּ
עַל הַמִּזְבֵּחַ, לְקוֹל הַזְמָרָה
וְהִשְׁבַּח מִפִּי טוֹר וְטוֹר;
עַת אֵי-מִזָּה קוֹל תְּפִים קִטְנִים
עִם קוֹל-מְצַלְתִּים יַעֲנֶה:

הַבְּעַל, הַבְּעַל, הוֹשַׁעֲנָא !

אֶת קוֹלְנוּ שְׁמַע-נָא,
בְּאוֹיְבֵינוּ סַגַּע-נָא,
הַבְּעַל, הַבְּעַל, הוֹשַׁעֲנָא !

חָגִי, אֶפְרַיִם, חַזְיָךְ,
שְׁמַחִי בְּאַלְהֵיךָ.
הַבְּעַל, הַבְּעַל, הוֹשַׁעֲנָא !

אֶת קוֹלְנוּ שְׁמַע-נָא,
בְּאוֹיְבֵינוּ סַגַּע-נָא,
הַבְּעַל, הַבְּעַל, הוֹשַׁעֲנָא ! —

וְשָׁבוּ, לְקַצֵּב־שִׁירִם נְמוּג
כְּחִזְיוֹן-לִילָה, אֶל הַדְּבִיר,
לְקוֹל הַתְּשׂוּאוֹת-וְהַתְּרוּעוֹת
מֵהַר הַצּוֹפִים, שְׂכוּכֵי-רֶן.
הוֹשַׁע עֲזֹב אֶת מַרְעֵיו
לְפָנַי תָּם חִזּוֹן וּכְלוֹת שִׁיר;
כִּי נִלְחַץ לְבוֹ, כְּאֲשֶׁר עוֹד
לֹא נִלְחַץ, מִזֵּי קָאֵב וּשְׁאָט —

כְּמוֹ נִגְעָה בְּשִׁקּוֹץ טָמֵא
כְּנֶפֶס רֹחוֹ, בְּרִדְתָּהּ מֵעַל.
כִּי רָאָה פְתָאוֹם: כָּל הָאָרֶץ —
כְּאֶשֶׁת־זְנוּנִים לְאֲדָנֶי!
וְכָל נַפְשׁוֹ לְסַעַר הַתְּפִלָּה:
לְהַדִּיחַ טְמֵאת־עַם וְשִׁטְף! —
וְשָׁם, בְּקֹהֶל הַמּוֹן הַצּוֹפִים,
עִם אִמָּה גֹמֵר תַּעֲמֹד.
וְכִרְאוֹתָהּ אוֹתוֹ בָּא מִקְרֹב
כְּפוֹף־רֹאשׁ, שְׁבוּר־לֵב — וַתַּעֲזֹב
אֶת אִמָּהּ, וּבְלִי דְבַר דְּבַר
הַתְּגַנְּבָה אֵט, וַתִּחְבֹּט
חֲבֻט־ת־אֶהְבֶּה עַל כְּתָפוֹ.
וַיִּרְגֵשׁ זָרֵם זֶף וְעֹז
מִיָּדָה בָּא, כְּזָרֵם־שֶׁמֶשׁ,
בְּצַבְעֵי־קֶשֶׁת רַב־יָרֵךְ.
וְשַׁעֲפִים עֲבְרוּהוּ: אֲשֶׁרִיו!
כִּי כָלָה אוֹר, אוֹר שֶׁמֶשׁ־גִּיל,
וְהוּא, כְּעֵב, טְעוֹן־הַמַּחֲשָׁבָה,
וְרֵב בְּנַפְשׁוֹ מֵאֶפְלֵיָה.
וְטוֹב הַדְּבַר, כִּי אוֹר־שֶׁמֶשׁ
הָעֵנָן יִזְהִיב, יַעֲשִׂיר;
וְטוֹב גַּם כִּי צֶל־עָנָן יַעַם
אֶת זֶה־בְּהָאוֹר, לְהַקְדִּירוֹ מְעַט —
כִּי כִכָּה יִפֹּה יִימֵו שְׁנֵיהֶם... —
וַיֵּלְכוּ יַחַד, שְׁלוּבֵי־יָד;
מִרְחִיקִים לְכַת בֵּין הַשְּׂדֵרוֹת
מִתְשׂוֹאוֹת־עַם, מְאוּרֵי־חָג.
רַד לֵיל. הַתְּקַדְרוּ הַשָּׁמַיִם,
וּבְרוֹשִׁים רַמִּים זְעוֹ אֵט;
וְקוֹל מִתְהַלֵּךְ בְּצַמְרוֹתָם,
כְּקוֹל הָרַעַם, טָרֵם קָם.
וְלֵב הוֹשֵׁעַ גְּלִים הִכָּה
לְקִרְאֵת הַסַּעַר וְרַעְמוֹ:

סער, סער! שטף החלאה! השב
לנפש-עם את זרה!
וילחש: "גמר! שלובי זרוע,
לקראת עתיד-אור נצעד-נא,
אות טהרה לעם ומופת!"—
ברק-ברק! בעיניהם נתקעו
פחניותת-זנהב דקות, חדות;
ורעם מגי סתר-ליל
על ראשם, כבד, רם, התגלגל.
וימהרו, וימצאו
צל-זית טוב, רחב-דליות,
מזשם תחתיו יחסו.
מכל עברים טפות כבדות
על הענפים תופפו;
אך, כבדן חם — ילדים, המה
איש אל רעותו נלחצו:
ועם הטפות נטפו, חמות,
נשיקות, ועסיסיות,
אל תהום שתי נפשות צמאות-עולם,
בגיל-עד שותות, בלי רוות...
ויהי הליל — ליל שיר-השירים
שלאהבתם בסערה,
עם פלגים לרגליהם שוטפה.
וברק! חזיו אחרי חזיו,
כמגשש, חולף בין דליות —
ושב ועבר, בגששו.
ובעמדם פה חבוקים — פתאום
הושע וגמר הוארו:
כמו מצאה אותם עין אל-עולם,
ותנח עלי צמד רך.
ורעמים — עדי ברית-ארושים,
ברית פרותה, בליל זה נחתמה
לעולם בין שתי נפשות-זהר —
התגלגלו בהדרת-הוד.

בְּגוֹן־הַמְקֻדָּשׁ יָשׁוּבוּ שְׁנֵיהֶם,
בְּתַלְמֵי־סֶתוֹ מִתְבוֹנְנִים
וּבַעֲרוּגוֹת־הַחֲבָצְלוֹת.
בְּיִגוֹן הוֹלְכוֹת הֵן לְמוֹת,
וּבְלִבָּם — אָבִיב עִם רִיחוּתִיו.
בְּדָמֵי בֵין־הָעַרְבִים טוֹי־
חֲלוּמוֹתֶיהָ טוֹתָה גָּמַר ;
וְעַם חֲלוּמוֹתָיו נֶאֱרָגוּ
בְּמִסְכַּת אַחַת, מִה־עַד־יָנָה —
כְּצַבְעֵי אָדָם מְעָרֵב ...
הוֹשַׁע הַבַּיִט אֶל דָּם־טָרְפִים
מִתְגוֹלְלִים, מְרַשְׁרָשִׁים,
וַיִּקְשַׁב אֶל הַנְּהִי הַרְוּעָה,
נְהִי־שִׁלְכָת, בְּאֹוִיר :
אֵךְ מַצְבוֹת־אֱלוֹת, בְּאָבִיב חֲדָשׁ
שֵׁיבּוּא, כְּבָר יִתְנַחֲמוּ,
וַיִּדְשְׁנִים תְּלָמִים כְּבָר יִצְפוּ
לְתוֹר־הָאוֹר, בּוֹ יִזְרַע אֵל.
וַיִּשֶׁם יָדוֹ עַל רֹאשׁ גָּמַר —
וּכְעָרוּגָה נִדְמָתָה :
הִיא פְּנַת־אוֹרוֹ, תֵּלֶם חֲיִיו,
פּוֹרְיָה, דְּשָׁנָה אֲדַמַּת־יָהּ —
הָאֵל הוֹכִיחַ לוֹ לְעַבְדָּהּ
וּלְשִׁמְרָהּ, כְּאֲשֶׁר בְּעַת שָׁם
אֵת אָדָם בְּתוֹךְ גֵּן־עֵדֶן. אָמֵן
מִכְּבַת־עֵינַי יִנְצָרָה !
זֶה כְּבָר עַל שְׁתֵּי הַסְּעָפִים פָּסַח,
וּבְנַפְשׁוֹ יוֹם־יוֹם עֲצוֹת שָׁת ;
וְעַתָּה הִחְלִיט, וַיֹּאמֶר :
"חֲלֻקְתִּי הַנִּבְחָרָה אֵת."
כֵּל תִּדְרֹךְ גְּבוּלָהּ רֵגֶל טְמֵאָה,
מִה אֶתְאוּ מְשׁוּכָה לָהּ עֲשׂוֹת !
הָאֵין טוֹב, גָּמַר, שִׁבְתָּךְ בֵּית
וְלָמַד וְהַשְׁכִּיל וְהִגִּית —

מִשְׁרַמֵּךְ פֹּה אֶת פְּנֵי הַקְּדוּשׁוֹת? ..
 וּתְחַוִּיר בַּת-אֹר כְּשֵׁיד,
 וּתְלַחֵשׁ: בּוֹשֵׁתִי כִי אֶהְבֵּתִי
 חֲבֵרְתָן — מוֹשֶׁכָה כֹּה הִתְהַלֵּם! ..
 וּכְרוּאָה אוֹתָהּ לְרֵאשׁוֹנָה,
 בָּה עֵינַי-אֹר שָׁם. וּתְאָדָם,
 וּתְאָמַר: "הֵן תִּסְקַלְנִי אִמִּי,
 בְּאֵין אִמִּי שְׂכַר פְּעָלֵי?"
 וַיֵּשֶׁם יָד בְּרֵךְ עַל כַּתְּפָה,
 וַיֹּאמֶר: "יּוֹם בָּא — וַנִּשְׁאַתִּיךְ.
 עָלֵי מַעֲתָה כָּל מַחְסוֹרְךְ."
 בְּמַבּוּכַת-גִּפְשָׁה גִקְלָעָה
 בֵּין גָּאוֹן — וּבֵין פַּחַד חֲמָקוֹ
 מִתּוֹךְ חִיָּיהָ. לְחֻשָּׁה:
 "פִּי אִמִּי אֶשְׂאֵל — אִזּוֹ אֶעֱנֶךְ."
 וְכִלָּה בּוֹשָׁה, רוֹתְתָה
 מַעֲרַב רִגְשׁוֹת תּוֹדָה, יְגוֹן.
 וַגָּאוֹן נִפְגָּע, עִם פְּאָב —
 בְּמַחְבּוּא-חִיקוֹ רֵאשׁ הַסְתִּירָה. —
 וּבְהֵאוֹת אִם לְזֹאת חִישׁ-קַל —
 וְתֵהִי יוֹשֶׁבֶת-בֵּית גֹּמֶר,
 וְהוֹשַׁע מוֹרָה לָהּ יוֹם-יּוֹם.

בַּעַת הֵהִיא הַחֲלָה רוּחַ
 תִּפְאָרֶת-קְדוֹשׁ פַּעֲמוֹ.
 וַיֵּשׂ אֲשֶׁר בְּשִׁבְתּוֹ בְּדָד
 בְּחֻדְרוֹ, בַּעֲלִית-קִיר
 (מִבֵּית-אֲמָצִיָּה הוֹקִיר רִגְלָיו) —
 קַל קָרְבִּיו בּוֹ הַתְּרוֹנָנוּ.
 וַיְהִי מִתְּרוֹנָן גַּם הַחֻדָּר.
 בְּזִמְרָה עֲלֵתָה כָּל הָעִיר,
 וְתַבֵּל בְּלָה, הַשְּׂמִימָה...
 וַיֵּשׂ אֲשֶׁר בְּאֶפֶס חֵשׁ
 כְּכַנְפֵי-נֶשֶׁר אֵט מַשְׂיָקוֹת

מַעַל לְרֵאשׁוֹ — קוֹל מְרוֹם!
וּפְסוּקֵי-זְמֵרָה אֶל תּוֹךְ נַפְשׁוֹ
מַעוֹלָם עֲלִיוֹן שָׁפְעוּ —
וַיְהִי מִתְהַלֵּךְ בְּעֵלְיָהּ.
וּבְאֲזָנָיו הֵם מְזֻמְזָמִים:
כְּתוּרוֹהוּ, כְּמוֹ צְפֹרוֹת-כְּרָמִים;
וַיִּשְׁוֹרְרֵם אֶל הָאָוִיר,
וַיִּשְׁפְּכֵם עַל הַגְּלִיוֹן.
כִּי גִלְאָה אֶת שִׁפְעֹתֶם נְשׂוּא;
וְהֵם — כַּמְעֵין הַמִּתְגַּבֵּר.
בּוֹ מְעֵין אֶהְבָּה וְאוֹר,
דִּי בְרַךְ אֶת הָעוֹלָם כְּלוֹ.
וַיִּמְתַּק סוּד עִם פּוֹכְבֵי-אֵל;
וּבְרֵן פּוֹכְבִים — אֶל שִׁירְתָּם,
עַר כָּל הַלְיָלָה, הוֹסִיף צְלִיל.
אֵךְ בֵּין-עַרְבִים נִפְלָה עֲלָיו
מִזְזָרָה תּוֹגָה, בַּת-בְּלִי-שָׁם.
תְּזוֹן-תְּהָהוּם, פְּקָדָהוּ פַעַם —
תְּהָהוּם לְעֵמוּ גִפְתָּחָה
מִצְפוֹן — שָׁב וַיִּבְעַתְהוּ;
וַנְחָמָה מִזּוֹ גִסְתָּרָה.
וַיְהִי בְשִׁבְתּוֹ בֵּין-עַרְבִים,
וְאֶצְבְּעוֹתָיו פּוֹרְטוֹת אֵט
נְגִינַת עֶצֶב רַךְ וּנְכָאִים
עַל גְּבֻלוֹ, רַעוּ גְאָמֵן,
וּבְאִפְלוּלִית הוּא וְגְבֻלוֹ.
עִם חֲדָרוֹ, חֲרַשׁ צוּלְלִים, —
וַתְּהִי יַד אֱלֹהֵי-יִשְׂרָאֵל
עֲלָיו, וְעֵינָיו נִפְקָחוּ:
וַיִּחַשׁ בְּעַב-הַצֵּל, בְּשִׁקּוּעַ
הָאָרֶץ דוּם אֶל חֲשֵׁנַת-תְּהָהוּם!
וְאֵין יוֹדַע, וְאֵין שׁוֹמֵעַ,
וְאֵין אִישׁ מְרַגֵּישׁ — בְּלִמִּי הוּא...
וַהֲגָה דְפִיקַת-רַךְ בְּדָלַת.

וַיְהִי כַּמְקִיץ מִחֲלוֹם-
 בְּלֵיל אֵין-סוּף עָנָהוּ...
 לְפָנָיו גָּמַר נִגְלָתָה!
 רוֹעֵדֶת בְּלָה, זְרוּעוֹתֶיהָ
 אֶל דוֹדָה פְּרוּשׁוֹת בְּצִמָּא-אוֹר;
 לוֹחֶשֶׁת: "נִפְשֵׁי כָלְתָה, כָּלְתָה.
 עֲצָבֶת לְבִי מוֹצָצָה.
 אוֹטֶרֶת תְּהוֹם עָלַי אֵת פִּיהָ,
 וְאֵין מִמָּנָה מִפְּלֹט לִי.
 עֲדִיךָ הִבִּיאֲתָנִי נִפְשֵׁי" — —
 וַתִּפֹּל אֶל זְרוּעוֹתָיו. דוּם
 בַּתְּכֵלֶת זֶרַח פּוֹכֵב עָנּוּ,
 נַחוּמִים לוֹחֵשׁ מִנֵּי רוּם.
 וְרֹאשׁ הוֹשֵׁעַ, כְּבֹד, צָנַח
 עַל בְּרָכִי גָמַר; כְּבַחִיק-אֵם,
 עַל עֲמוֹ וְעַלֶּיהָ יִשְׁפָּךְ
 אֵת תִּפְלַת נִפְשׁוֹ, רַחֲמָיו — —

יוֹם עָנָן הָיָה וְעָרְפֹל,
 וְחֹשֶׁךְ צָר וּמִתְנַקֵּךְ,
 בְּפֶרֶט הוֹשֵׁעַ בְּעֵלִית-
 הַקִּיר עַל נִבְלוֹ מִזְמוֹר-שִׁיר
 חֲרִישֵׁי, עָגוּם... וְהִנֵּה נִתְקַ
 עַל פִּי הַנִּבָּל מִיִּתֵר נֶקֶד!
 וְדָבַר מֵר לְבָבוֹ הָלֵם
 לְפִתְעָה, כִּהְלֵם גְּרִזָּן חַד.
 וַיִּדְ-סִתְּרִים אֶל הָאֲשָׁנָב
 מִשְׁכַּתָּהּ: קוֹדֵר נִשְׁקָף חוּץ,
 וְעַל הַהָר הָרֵם מִנְּגֵד
 חֲשָׁכִים עָבִים וְחָלוּ;
 אֶף שָׁם, בְּקִצָּה הַרְחוּב, מִלְּמִטָּה
 אֵט שָׁנִים הוֹלְכִים, שְׁלוּבֵי-יָד,
 דְּמוֹת בָּחוּר וּבַחוּרָה, פּוֹנִים
 מִקִּצָּה רְחוּב הִלְאָה לְעָבוּר.

בפנותם — הבריק מבט-זהר,
במבט גמר, צוחקה
במשובה אל האיש מלנה... —
ולח אדיר קראו: רד!
ויעטף חיש-קל אדירתו
ויירד חיש עד קצה הרחוב,
ולבו דופק בו בחזקה —
והם נעלמו כבר באד.
ויוסף לכת בעקבותם
במבואות צרים מקמרי-נג,
מתפתלים רטבים, נאלחים —
דחוף פח איתן, נורא-און.
עד שנית אליו קומת-גמר
במעילה תכלת נראתה,
נשענת באיל על כתף-
הבחור, אונה ברך לו תט.
כמעט השיגה ידו אותם —
הם בערפל נבלעו,
ולא נשמעו עוד צעדיהם;
רק לבו דופק: רמת, רמת...
הבהקיץ ראה אילותו,
אם בקוזן-תעתועים רע?
ויפן ערפו דום, וילך
בדרך נוגה, בלאכה
בית-גמר, ובדלת דפק
עד בוש — ולא ענה אוהו איש.
עוד עזוב משהיה נראה
באד בית-חמר דל ודרך.
וישב רצון-הלב אל ביתו.
ליל-חשף אל תוף נפשו רד...
(סוף הפרק יבוא)

שמעון גינצבורג